

บทที่ ๓

ระเบียบวิธีการวิจัย

ขั้นตอนและวิธีการดำเนินการวิจัย

เมื่อผู้วิจัยเริ่มสนใจในแนวความคิด เกี่ยวกับการมองตัวคนว่า จะมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคล โดยเฉพาะในเด็ก ที่กำลังแสวงหาเอกลักษณ์ให้แก่ตนเอง พฤติกรรมที่ถูกตั้งตามบรรทัดฐานหรือพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนของเขา จึงควรจะมีผลมาจากการมองตัวคนของเขาก็คงเป็นได้ หรืออาจจะกล่าวได้ว่า สาเหตุการกระทำผิดของเด็ก ประการหนึ่ง ก็คือ ความสัมพันธ์กับการมองตนของเขา จึงทำให้ผู้วิจัย เริ่มดำเนินการวิจัยโดย

๑. ศึกษาจากตำราในเรื่องเกี่ยวกับ Self Concept และเอกสารวิจัย

๒. ปรึกษากับครูและเจ้าหน้าที่สถานศึกษา เพื่อหาหรือไขว่คว้าโอกาสที่จะได้เด็ก ในกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการอย่างแท้จริง

๓. วางแผนในการสุ่มตัวอย่าง จำนวนประมาณ ๑๕๐ คน จากสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่ ๑. เป็นเด็กชายจากโรงเรียนราษฎร์ส่วนกลางประมาณ ๑๑๐ คน โดยวิธีเจาะจงเอาตัว

กลุ่มที่ ๒. เป็นเด็กจากสถานศึกษาประมาณ ๕๐ คน โดยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Simple Random Sampling) โดยจำแนกตามระดับอายุ และหอที่อยู่

๔. ดำเนินการออกแบบสอบถาม และนำไปใช้ในการศึกษา

๕. รวบรวมผลการวิจัย ทำการวิเคราะห์โดยอาศัยการทดสอบทางสถิติ เข้าช่วย

ลักษณะของประชากรที่อยู่ในข่ายของ การศึกษา และวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้นี้ เป็นตัวแทนของประชากรสองกลุ่ม ซึ่งใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Simple Random Sampling) และโดยวิธีเจาะจงเอาตัว

กลุ่มที่ ๑. เป็นเด็ก เยาวชนชายที่กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในสถานฝึกอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง (บางนา) บ้านกรุณา มีจำนวน ๕๐ คน อายุประมาณ ๑๕-๑๘ ปี

กลุ่มที่ ๒. เป็นเด็ก เยาวชนชายที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมาย หรือถูกควบคุมตัวอยู่ ๑๑๐ คน จากโรงเรียนราษฎร์ส่วนกลางที่เป็นโรงเรียนชายล้วน อายุประมาณ ๑๕-๑๘ ปี หรือชั้น บ.ศ. ๓ และม.ศ. ๕ และในแต่ละชั้นมีจำนวน ๕๕ คน รวม ๑๑๐ คน แต่ละชั้นให้ครูประจำแยกเด็กออกเป็น ๓ กลุ่มย่อยตามประเภทของเด็กคือ

(๒.๑) เด็ก ๆ คือเด็กที่ไม่ได้กระทำผิดกฎของโรงเรียน หรือชั้นเรียน ไม่ประพฤติที่โรงพัก หรือเคยขึ้นศาลคดีเด็กและ เยาวชนกลาง ประมาณชั้นละ ๑๕ คน ได้จำนวนรวม ๓๕ คน

(๒.๒) เด็กที่เรียกว่าจี้ดี คือเด็กที่อาจเคยทำผิดกฎชั้นเรียน หรือโรงเรียน ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ไม่มีประวัติที่โรงพัก ไม่เคยขึ้นศาลคดีเด็กและ เยาวชนกลาง ชั้นละ ๒๐ คน รวม ๔๐ คน

(๒.๓) เด็กที่มีแนวโน้มว่าเคย ได้แก่เด็กที่เคยทำผิดกฎของชั้นเรียน หรือโรงเรียน อยู่เสมอ ๆ หรือเคยมีประวัติที่โรงพัก หรือ เคยขึ้นศาลเด็ก แต่โดนพิจารณาโทษเพียงสถานเบา ไม่เคยต้องควบคุมในสถานพินิจมาก่อน ประมาณชั้นละ ๑๕ คน รวม ๓๕ คน โดยให้ครูซึ่งเป็นผู้แทนแต่ละชั้น ม.ศ. ๓ และม.ศ. ๕ เป็นผู้คัดเลือกจรรยาชื่อเด็กทั้งสองประเภท ในชั้นของตนมารวมแล้ว ได้เด็กจำนวน ๑๑๐ คน สำหรับเด็กกระทำผิดในสถานพินิจ ซึ่งถูกแยกควบคุมไว้ที่สถานฝึกและอบรมบ้านกรุณา เป็นพวกที่โดนคดีอาญา และศาลตัดสินแล้ว แยกอยู่ตามห้องต่าง ๆ ๖ ห้อง ผู้วิจัยจึงนำสมุดประจำตัวเด็กมาคัดแยกตามห้องที่เด็กอยู่ เพราะชื่อหอมีอยู่บนปกสมุด แล้วจึงรูดตัวอย่างมาหอละ ๗ คน ได้เด็ก ๕๒ คน โดยกำหนดเลือก เด็กอายุ ๑๕-๑๘ ปี แต่ไม่พิจารณาฐานกระทำผิด เพราะไม่ถือว่ามีควมรุนแรงมากนักน้อยกว่ากันเท่าใดนัก

วิธีทดสอบ

๑. กำหนดให้ครูแต่ละชั้น เลือกเด็กทั้ง ๓ ประเภท มารวมคณะกันไปในห้องเรียนห้องหนึ่ง ทำแบบทดสอบ โดยไม่บอกให้ประชากรู้ตัวว่า ถูกจัดอยู่ในเด็กประเภทใด ไม่จำกัดเวลา เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจึงแยกประเภทไว้ให้ โดยใช้วิธีแจกแบบสอบถาม เป็นแถวเรียงตามลำดับ

เลขที่เรียบร้อยแล้ว ครูจะจดหมายเลขให้ไว้ว่า นักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม เลขที่เท่าใด เป็นเด็กประเภทใด

๒. นักเรียนทุกชั้น (ม.ศ. ๓-๔) ก็ใช้วิธีตามแบบในข้อ ๑. รวมนักเรียนประมาณ ๑๒๐ คน ได้แบบสอบถามที่ใช้ได้จริง ๑๑๐ ฉบับ

๓. สำหรับแบบสอบถามชุด ง. ซึ่งเป็นการถามในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กชั้น ผู้วิจัยและครูของสถานฝึกอบรมสถานพินิจคุ้มครองเด็กกลางบ้านกรุณา ใช้วิธีการสัมภาษณ์เพื่อจะให้ได้ข้อมูลครบถ้วน และถูกต้องที่สุดประมาณ ๔๐ ชุด

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

๑. โดยการใช้แบบสอบถามชนิด ๔ Point Rating Scale เป็นแบบที่กำหนดคำตอบให้มีน้ำหนัก เปรียบเทียบกันโดยให้ผู้ตอบ ตอบเพียงคำตอบเดียว กำหนดแก่น้ำหนักของคำตอบเป็น

- ๑.๑ ตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด
- ๑.๒ ตรงตามความเป็นจริงมาก
- ๑.๓ ตรงตามความเป็นจริงน้อย
- ๑.๔ ตรงตามความเป็นจริงน้อยมาก
- ๑.๕ ตอบไม่ถูก

๒. แบบสอบถามทั้งหมดจะแบ่งออกเป็น ๔ ชุด จำแนกตามประเภทของผู้ตอบ

- ชุด ก. สำหรับเด็กนักเรียนที่ดีที่สุด
- ชุด ข. สำหรับเด็กนักเรียนที่เรียกว่าสติได้
- ชุด ค. สำหรับเด็กนักเรียนที่ค่อนข้างเกเร
- ชุด ง. สำหรับเด็กเกเรในสถานพินิจฯ

แบบสอบถามทุกชุดมีข้อความเหมือนกันหมด ยกเว้นผู้ตอบเท่านั้นที่ต่างประเภทกัน

๓. เป็นแบบสอบถามที่มีเครื่องมือที่ใช้วัดกันคือ Semantic Differential (ความแตกต่างเกี่ยวกับความหมายของภาษา) แบ่งคุณศัพท์เป็นคู่ ๆ ซึ่งมีลักษณะตรงกันข้าม และในคำคุณศัพท์แต่ละคู่เราแบ่งน้ำหนักเป็นช่วง ๆ ละ ๕ ตาราง และผู้ตอบเลือกว่าตนจะอยู่ในช่วงใด เริ่มตั้งแต่ตรง

ตามความเป็นจริงมากที่สุด, มาก, น้อย, น้อยที่สุด, และตอบไม่ถูก

คำคุณศัพท์เหล่านี้จะถูกกำหนดจากองค์ประกอบที่สำคัญ ๔ องค์ประกอบ ที่มีผลต่อการมองเห็น
เอง องค์ประกอบสำคัญในที่นี้ได้แก่

๓.๑ คุณศัพท์ที่เกี่ยวกับการประเมิน (Evaluation) ได้แก่ ดี-เลว, สำคัญ-ไม่สำคัญ,
ดีขึ้น-เลวลง, ฉลาด-โง่, ถูก-ผิด, สาย-ขี้อวด

๓.๒ คุณศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพการงาน (Activity) ได้แก่ ดิ้นรน-เหม่อลอย, ระวัง-ระมัดระวัง-
ไม่ระวัง, ขยัน-เกียจคร้าน ตรงต่อเวลา-ไม่ตรงต่อเวลา, รุนแรง-สุภาพ, เจ็บ-อึกทึก,
สงบ-ตื่นเต้น

๓.๓ คุณศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับพลังความสามารถ (Potency) ได้แก่ แข็งแกร่ง-อ่อนแอ,
มีอำนาจ-ไม่มีอำนาจ, กล้าหาญ-ขี้ลาด, ใหญ่-เล็ก

๓.๔ คุณศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพความสัมพันธ์ (Interpersonal Quality) เป็นมิตร-
ไม่เป็นมิตร, ซื่อสัตย์-ไม่ซื่อสัตย์, จริงใจ-ไม่จริงใจ, มีประโยชน์-ไม่มีประโยชน์, ประสบความสำเร็จ-
ไม่ประสบความสำเร็จ

๔. ในตอนหนึ่ง ซึ่งตามเกี่ยวกับภูมิหลังของเด็ก จะมีทั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด
ส่วนตอนที่สอง ซึ่งตามเกี่ยวกับความรู้สึก มีรูปแบบสอบถามเป็นคำถามปลายปิด (Close Ended)
เพราะมีจุดมุ่งหมายแน่นอน และข้อเตรียมคำตอบไว้ให้ล่วงหน้าแล้ว เป็นแบบประมาณค่า (Rating
Scale) ซึ่งจะช่วยให้ผู้ตอบตอบเร็วขึ้น ข้อมูลที่ได้ไม่กระจัดกระจายและสามารถนำคำตอบที่ได้จาก
ผู้ตอบแต่ละคนมาเปรียบเทียบกันได้ดี และเปรียบเทียบกันได้ทันที

๕. มาตรฐานการวิจัยแบบลิคเคิร์ต (Likert Type Scale) ที่ใช้วัดทัศนคติ เรานำมาวัด
ความคิดเกี่ยวกับตนได้เป็นอย่างดี โดยเราจะสร้างข้อความที่แสดงความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตัวตน
มาจำนวนหนึ่งซึ่งแต่ละข้อถามนี้ จะสร้างคำคุณศัพท์ที่เลือกแล้ว ๑๖ คู่ ให้ข้อความมี ๕ คำตอบ ตรง
ตามความเป็นจริงมากที่สุด, มาก, น้อย, น้อยที่สุด, หรือตอบไม่ถูก จากนั้นจะกำหนดหน้าหนักของ
คำตอบแต่ละข้อโดยจะให้น้ำหนักหรือคะแนนของข้อความที่สนับสนุน (Favorable Statement)
ดังนี้

ตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด	ให้น้ำหนัก	๕
ตรงตามความเป็นจริงมาก	ให้น้ำหนัก	๔
ตอบไม่ถูก	ให้น้ำหนัก	๓
ตรงตามความเป็นจริงน้อย	ให้น้ำหนัก	๒
ตรงตามความเป็นจริงน้อยที่สุด	ให้น้ำหนัก	๑

ส่วนข้อความที่ไม่สนับสนุน (Unfavorable Statement) จะให้น้ำหนักกลับกันกับข้อความที่สนับสนุน ดังนี้

ตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด	ให้น้ำหนัก	๑
ตรงตามความเป็นจริงมาก	ให้น้ำหนัก	๒
ตอบไม่ถูก	ให้น้ำหนัก	๓
ตรงตามความเป็นจริงน้อย	ให้น้ำหนัก	๔
ตรงตามความเป็นจริงน้อยที่สุด	ให้น้ำหนัก	๕

หลังจากสร้างข้อความ และกำหนดให้น้ำหนักค่าตอบแต่ละข้อ เรียบร้อยแล้ว จะนำข้อความทั้งหมดทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

การสร้างแบบสอบถาม

แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลสนาม ประกอบด้วยคำถาม ๑๒๓ ข้อ แบบของคำถามมี ๒ แบบ คือ

๑. แบบ Multiple Choice และคำถามเปิด ในการถามเกี่ยวกับภูมิหลังของครอบครัว

๒. แบบ Rating Scale ในการถามความรู้สึกเกี่ยวกับตน และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนของตัวอย่างข้อความทั้ง ๑๒๓ ข้อ ในแบบสอบถาม แบ่งเป็นหมวดหมู่ตามลักษณะของเรื่องที่เกี่ยวข้อง ดังนี้คือ

หมวดที่หนึ่ง เป็นคำถามทั่วไปเกี่ยวกับภูมิหลังและลักษณะบางอย่างทางประชากร คือ เรื่อง อายุ ภูมิฐานะ สถานภาพการสมรสของบิดามารดา การศึกษาของเด็ก ลักษณะความเป็นอยู่ ลักษณะ

ความสัมพันธ์กับผู้อื่นรอบ ๆ ตัว เช่น ครู เพื่อนสนิท เพื่อนฝึกเรียน พ่อ แม่ เป็นต้น

หมวดที่สอง เป็นคำถามความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองของเด็ก (ตัวแปรตาม) เป็นคำถามที่สร้างขึ้นจากคำคุณศัพท์ที่กำหนดไว้ เป็นข้อความที่สนับสนุน และไม่สนับสนุน สลับกันไป

หมวดที่สาม เป็นคำถามความรู้สึกที่เด็กรับรู้ว่ามีผู้อื่นมองตนอย่างไร ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ มีคำถามเกี่ยวกับการรับรู้ความรู้สึกจาก พ่อ แม่ เพื่อนสนิท เพื่อนฝึกเรียน และครู ซึ่งคำถามแต่ละข้อจะสร้างขึ้นจากคำคุณศัพท์ที่กำหนดไว้ และมีข้อความทั้งที่สนับสนุน และไม่สนับสนุนสลับกันไปเช่นกัน

หมวดที่สี่ เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมฝ่าฝืนสังคมภายในสองปี จนถึงปัจจุบันของเด็ก เช่น การฝ่าฝืนกฎจราจร ก่อความรบกวนรำคาญในที่สาธารณะ ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เป็นต้น คำถามจะเป็น Rating Scale ให้เด็กเลือกว่า ไม่เคย ๑ ครั้ง ๒ ครั้ง ๓ ครั้ง หรือมากกว่า ๓ ครั้ง เพื่อใช้เป็น เครื่องมือประกอบการพิจารณาของกลุ่มของเด็กที่ครูจำแนกไว้

การทดสอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ก่อนนำไปใช้จริง ได้นำไปทดสอบ (Pre-Test) ที่โรงเรียนราษฎร์แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ประชากรมีลักษณะคล้ายคลึงกับโรงเรียนที่ผู้วิจัยกำหนด คือเป็นโรงเรียนราษฎร์ ส่วนกลาง เช่นเดียวกับ เด็กฝึกเรียนจะมีรูปแบบการดำเนินชีวิตคล้ายกัน มีความร่ำรวย มีอาชีพและรายได้ไม่ต่างกันมากและอยู่ในสังคมเมืองเหมือนกัน ได้ทำการทดสอบจาก เด็ก ๓ ประเภท ที่ครูประจำชั้นคัดเลือกให้คือ

๑. เด็กดี ใช้แบบสอบถาม ๑๐ ฉบับ
๒. เด็กที่เรียกว่าดีได้ ใช้แบบสอบถาม ๑๐ ฉบับ
๓. เด็กค่อนข้างเกเร ใช้แบบสอบถาม ๑๐ ฉบับ

ผลการทดสอบแบบสอบถามปรากฏว่า เด็กฝึกเรียนให้ความร่วมมือดีมาก ได้รับแบบสอบถามคืนร้อยละ ๑๐๐ หลังจากตรวจคำตอบในแบบสอบถามแล้ว พบว่าเด็กไม่ตอบบางคำถามที่เป็นคำถามเปิด ดังนั้นจึงได้แก้ไขบางคำถามเพิ่มเติมให้เป็นคำถามปิดมากขึ้น ในตอนที่สอง และตอนที่สาม ซึ่งเป็นคำถาม Rating Scale มีทั้งหมด ๕ ข้อ ข้อที่ว่าตอบไม่ถูกซึ่งเริ่มอยู่ข้อที่ ๓ เปลี่ยนไปไว้ข้อที่ ๕ เพราะพบว่าเด็กประเภทค่อนข้างเกเร จะกาช่องตอบไม่ถูกมีอัตราสูงมาก เพราะเด็กเห็น

ว่าสะดวกไม่ต้องเสียเวลาคิด และพิจารณาคำถาม ถ้าได้ทันที แต่เมื่อเปลี่ยนไปใช้ช่วงสุดท้าย เด็กได้เห็นคำตอบที่ตนจะทำได้ก่อนแล้ว จึงไม่สนใจข้อที่ว่าตอบไม่ถูก นอกจากจะตอบไม่ถูกจริง ๆ เท่านั้น ส่วนในตอนท้าย ซึ่งเป็นคำถาม เกี่ยวกับพฤติกรรมผ่านสังคมของเด็กทั้งหมดมี ๒๐ ข้อ โดยเรียงลำดับความร้ายแรงจากน้อยไปจนถึงความผิดร้ายแรงมาก พบว่าไม่มีปัญหาใด ๆ จึงนำมาใช้ได้โดยไม่ต้องเปลี่ยนแปลง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปที่โรงเรียนอานวยศิลป์ พระนคร ยื่นหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย ให้แก่ครูใหญ่ หลังจากได้รับอนุญาตเรียบร้อยแล้ว ก็นัดประชุมครูประจำชั้นม.ศ. ๓ และม.ศ. ๔ โดยอธิบายถึงความจำเป็นในการขอความช่วยเหลือ ความร่วมมือ ให้ครูประจำชั้น เลือกเด็กนักเรียนมาชั้นละ ๓ กลุ่มคือ เด็กดี เด็กที่เรียกว่าดีได้ และเด็กค่อนข้างเกเร ประมาณกลุ่มละ ๒๐ คน รวมเป็นเด็กประมาณ ๑๒๐ คน มา ณ ห้องประชุม แจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวม ภายหลังจากที่ทำเสร็จทันที โดยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากท่านครูใหญ่และคุณครูรวมทั้ง เด็กนักเรียนทุกคน

ส่วนเด็กจากสถานฝึกและอบรมบ้านกรูณา ผู้วิจัยได้นำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย ไปยื่นแก่ผู้อำนวยการสถานฝึกเด็กกลาง ซึ่งผู้วิจัยได้รับความกรุณา เป็นอย่างสูง โดยทางท่านผู้อำนวยการสถานฝึกเด็กกลาง ได้ออกหนังสือสั่งหัวหน้าสถานฝึกและอบรมบ้านกรูณา โดยอนุญาตให้เด็กในสถานฝึกและอบรมบ้านกรูณา ตอบแบบสอบถาม เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ในการนี้ ผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลือ ความร่วมมือ และอำนวยความสะดวกอย่างดียิ่งจากหัวหน้าสถานฝึก ครูฝึก และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ณ สถานฝึกและอบรมบ้านกรูณา รวมทั้ง เด็กที่มาตอบแบบสอบถามทุกคน

ตัวแปรชุดต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัย

ก. ตัวแปรอิสระที่ประกอบไปด้วย

- (๑) ความคิดเกี่ยวกับตัวตนของเด็กด้าน Evaluation
- (๒) ความคิดเกี่ยวกับตัวตนของเด็กด้าน Activity

(๓) ความคิดเกี่ยวกับตัวตนของเด็กด้าน Potency

(๔) ความคิดเกี่ยวกับตัวตนของเด็กด้าน Interpersonal Quality

ข. ด้รปรตวม ไล้แก่บยบถนความปรทฤติที่ทรบจกคฐนลทรบจกสถนภวภกการ
ถูกควมคุดตัวไว้ในสถนนิกอบรย

ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรอิสระได้จก

๑.๑ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากบิดาค้าน Evaluation

๑.๒ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากบิดาค้าน Activity

๑.๓ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากบิดาค้าน Potency

๑.๔ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากบิดาค้าน Interpersonal Quality

๒.๑ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากเพื่อนสนิทด้าน Evaluation

๒.๒ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากเพื่อนสนิทด้าน Activity

๒.๓ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากเพื่อนสนิทด้าน Potency

๒.๔ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากเพื่อนสนิทด้าน Interpersonal Quality

๓.๑ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากมารดาค้าน Evaluation

๓.๒ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากมารดาค้าน Activity

๓.๓ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากมารดาค้าน Potency

๓.๔ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากมารดาค้าน Interpersonal Quality

๔.๑ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากเพื่อนรักเรียนด้าน Evaluation

๔.๒ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากเพื่อนรักเรียนด้าน Activity

๔.๓ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากเพื่อนรักเรียนด้าน Potency

๔.๔ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากเพื่อนรักเรียนด้าน Interpersonal Quality

๕.๑ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากครูด้าน Evaluation

๕.๒ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากครูด้าน Activity

๕.๓ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากครูด้าน Potency

๕.๔ การที่เด็กรับรู้การมองตนจากครูด้าน Interpersonal Quality

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการทางสถิติดังนี้คือ

๑. ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เปรียบเทียบลักษณะการมองเห็นของเด็กกลุ่มต่าง ๆ และเปรียบเทียบการที่เด็กรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่น ในเด็กแต่ละกลุ่มด้วย
๒. ทดสอบความแตกต่างของการมองเห็นของเด็กระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ทั้ง ๔ กลุ่ม โดยใช้ t-test โดยการทดสอบความแตกต่าง ในการมองเห็นแต่ละด้าน รวมทั้งทดสอบความแตกต่างการรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่นของเด็กระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ทั้ง ๔ กลุ่ม
๓. ใช้ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การตอบสนองของผู้อื่นหลายฝ่ายที่มีต่อตนเองของเด็กแต่ละกลุ่ม ในการมองเห็นแต่ละด้าน

ค่าสหสัมพันธ์อย่างซับซ้อน (Multiple Correlation) ระหว่างการมองเห็นและการที่เด็กรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่น โดยจำแนกลักษณะการมองเห็นแต่ละด้าน

ค่าสหสัมพันธ์ส่วนย่อย (Partial Correlation) ระหว่างการมองเห็นของเด็กและการรับรู้การมองเห็นจาก พ่อ เพื่อนร่วมชั้น แม่ เพื่อนสนิท และครูที่ละคู่

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล^๑

๑. สูตรค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) ใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทนค่าเฉลี่ย

ΣX แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทนจำนวนประชากรในกลุ่มตัวอย่าง

๒. สูตรค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2 / N}{N}}$$

^๑Taro Yamano. Statistics; an Introductory Analysis (Tokyo: John Weatherhill, 1970), pp. 37-528.

เมื่อ	S.D.	แทนค่าความ เบี่ยงเบนมาตรฐาน
	ΣY	แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทนจำนวนประชากร

๓. สูตรค่า

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}}$$

เมื่อ	t	แทนค่าสถิติในการพิจารณา (t = Distribution)
	\bar{X}_1, \bar{X}_2	แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเด็ก
	S_1^2, S_2^2	แทนค่าความแปรปรวนของกลุ่มเด็ก
	N_1, N_2	แทนจำนวนประชากรในกลุ่มเด็ก

๔. ค่าสหสัมพันธ์ (Simple Correlation) ค่าของสหสัมพันธ์อย่างซับซ้อน (Multiple Correlation) และค่าของสหสัมพันธ์บางส่วน (Partial Correlation) ใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการประมวล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistic Package Program for Social Sciences)